

Reseberättelse och hälsning från Klara

Jag besökte Malawi som volontär med Christina första gången i oktober 2014. Nio år senare är jag stolt och tacksam ordförande för Afrogårdens styrelse i Sverige och i höstas var jag äntligen tillbaka i Malawi och Mpsa. Det var min fjärde resa till Malawi, 2016 åkte jag som volontär för andra gången och 2018 för tredje gången. Då var jag sekreterare i styrelsen och besökte byarna samtidigt som jag skrev kandidatuppsats om hur variation i regn påverkar barns hälsa i Malawi. Att få möjligheten att återvända och besöka platserna och människorna jag inte sett på fem år tillsammans med Christina var helt fantastiskt. Jag såg många delar av vår verksamhet och träffade flera av våra viktiga samarbetspartners, besökte barnen på deras skolor och fick möjlighet att träffa vårt otroliga team i Mpsa.

Varje gång jag kommit tillbaka till Malawi och byarna har jag sett och lärt mig nya saker. Första gången jag besökte Mpsa fanns ingen asfalterad väg, nu är den kantad av små reflexer som visar var vägrenen går, även om det är mer regel än undantag att köra i mitten för att undvika alla cyklister med enorm last på pakethållaren. Från 2014 och 2016 minns jag tydligt avsaknaden av lite större boskapsdjur, som kor och getter, jämfört med andra

länder jag besökt i samma del av Afrika, som Tanzania och Kenya. Hösten 2023 var första gången jag såg kor längs vägarna i Mpsa, elledningarna breder ut sig och 3G-nätet är bättre än någonsin. Samtidigt har 2023 varit ett år präglat av katastrof och utmaning, sida vid sida med den stegvisa positiva utvecklingen. Förra året inleddes med cyklonen Freddy vars långsiktiga konsekvenser blev skrämmande synliga i november i form av matbrist till följd av den minimala eller helt uteblivna skörden. Den

ekonomiska krisen landet befinner sig i som genererat snabbt stigande matpriser påverkar också och många familjer har svårt att få mat för dagen.

Mycket har hänt sedan jag var i Mpsa första gången för nio år sedan. Många saker har blivit bättre, fler barn överlever sin femårsdag och vägar asfalteras. Samtidigt lever cirka 70% fortfarande i extrem fattigdom¹ vilket syns tydligt i alla Afrogardens program.

Det är när vi tar oss bortom de asfalterade vägarna och stabila husen som lyckats få tillgång till elektricitet och kanske till och med haft råd att skaffa sig en ko, det är där vi fortfarande ser extrem fattigdom. Där har husen grästak och lergolv, om det ens finns ett hus efter senaste regnperioden. Det är ofta

ensamstående kvinnor med många barn som äter omogen mango till middag. Det är dit vi vill nå ut med Afrogarden. Det är där hjälpen gör som mest skillnad.

Jag är otroligt glad och tacksam för möjligheten att återigen besöka Mpsa och se Afrogardens verksamhet i verkligheten. Att få se Aaron introducera köksträdgårdsteamet till månadens uppföljning. Att få cykla med Promise och räkna fruktträdssticklingar som ska delas ut till alla köksträdgårdssägare. Att få köra bil tidigt tidigt en morgon och se solen stiga över Mulanjebergen tillsammans med Christina på väg till Lilongwe för att besöka en skola där flera av våra barn går. Att få prata framtidsplaner med Brave från SunnyMoney i Lilongwe och se honom lysa upp när

¹ Definitionen av extrem fattigdom är att leva på mindre än 2.15 USD per dag enligt Världsbanken, oktober 2022

han pratar om möjligheterna som finns i Mposa. Att lämna Mposa i solnedgången, i samma bil med Christina, och känna så starkt att snart måste jag komma tillbaka igen men också sorgsenheten när jag inser att jag inte vet när. Allt det och väldigt mycket mer tänker jag på när jag försiktigt försöker smälta och minnas mina två

veckor i Malawi i höstas. Två intensiva och väldigt givande veckor som hjälpte mig förstå och påminnas om varför jag fortfarande gör det här.

Stort tack och varma hälsningar från Klara Elzvik,
ordförande i Afrogarden

